

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 95/2487

นายสิทธิ กล่อมเทส โจทก์ นายมัน น้อยแจ่ม นายน้อย จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 30, ป.อ. มาตรา 123, ป.อ. มาตรา 154, ป.อ. มาตรา 222, ป.อ. มาตรา 225, ป.อ. มาตรา 270, ป.วิ.อ. มาตรา 2, ป.วิ.อ. มาตรา 28

ย่อ / หลักกฎหมาย

การแสดงความอาคัตมาตร้ายตามมาตรา 30 จะต้องเป็นเรื่องแสดงอาคัตจะก่อการร้ายอันเป็นผิดทางอาญา กำหนดทำรายงานเรื่องผู้ต้องหา+ นอพนักงานสอบสวนระบุชื่อผู้ต้องหา เมื่อเสนอไปแล้วพยายหลังแก้ไขชื่อผู้ต้องหา ถ้าหากแก้ไขเพื่อให้เข้าใจว่า + รายงานไว้แต่เดิมก็อาคัตมีผิดตามปลอมหนังสือ การแจ้งต่อเจ้าพนักงานเป็นเหตุให้ + ถูกจับกุมจะเป็นผิดตามมาตรา 270 หรือไม่นั้น ถ้าเป็นการนี้ที่เจ้าพนักงานจะต้องรับจับทันทีที่ไม่มีเวลาสืบสวนหรือสอบสวน ผู้แจ้งก็ไม่มีผิด แสดงคนสนิทชิดชอบกับเจ้าพนักงานแล้วเรียกเงินจากเขาเพื่อช่วยให้เขาพ้นอาญา แล้วเอาชื่อโจทก์เข้าเป็นผู้ต้องหาแทนดังนี้ไม่ถือว่า โจทก์เป็นผู้เสียหายแทนความผิดตามมาตรา 123 และ154 พลเรือนสมคบกับตำรวจทำ + ถ้าไม่ได้ฟ้องตำรวจด้วย ก็ผู้ + พลเรือนต่อศาลพลเรือนได้ + ที่ 622/2486

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยที่ ๑ เป็นกำนันได้ทำรายงานเสนอพนักงานสอบสวนตำรวจว่า นายอ่องทำร้ายจำเลยที่ ๒ ต่อมาจำเลยสมคบกันขูดลบตักเติมข้อความว่านายอ่องในรายงาน และตำรวจตัดคำเดียวกันนี้ออกจากสมุดเบ็ดเตล็ดประจำวัน แล้วแก้ไขเพิ่มเติมคำว่านายสิทธิ กล่อมเทส คือโจทก์แทน โดยจำเลยรู้ว่า โจทก์ไม่ใช่ผู้กระทำผิด แต่จำเลยประสงค์จะช่วยนายอ่อง แล้วจำเลยได้จัดหาพยานมาขึ้นสอบสวนเป็นเหตุให้โจทก์ถูกควบคุม และจำเลยที่ ๑ ได้บอกตำรวจข้อความในสมุดบัญชีคนพาลว่า โจทก์เป็นคนพาลเป็นนักเลงย่องเบา เปรการหมิ่นประมาทโจทก์ และจำเลยที่ ๑ แสดงอาคัตมาตร้ายโจทก์ด้วย ขอให้ลงโทษตามกฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๒๒๒, ๒๒๕, ๑๒๓, ๑๕๔, ๒๗๐, ๒๘๒ และ ๓๐ ศาลชั้นต้นสั่งว่าคดีมีมูลเฉพาะมาตรา ๒๘๒ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า (๑) ข้อหาตามมาตรา ๒๒๒, ๒๒๕ แม้เป็นหนังสือที่จำเลยที่ ๑ ทำเอง แต่โจทก์หาว่าจำเลยแก้ไขเมื่อยื่นไปยังพนักงานสอบสวนแล้ว การที่จำเลยกระทำนี้หากเป็นการทำเพื่อให้เข้าใจได้ว่ารายงานชื่อโจทก์มาแต่เดิม ก็อาคัตเป็นผิดตามมาตรา ๒๒๒(๒) เพราะได้เสนอไปยังพนักงานสอบสวนขาดตอนจากจำเลยแล้ว และแม้เป็นการนี้สมคบกับตำรวจทำผิด เมื่อโจทก์ไม่ได้ฟ้องตำรวจแล้วโจทก์ก็ฟ้องยังศาลพลเรือนได้ ดังคดีที่ ๖๒๒/๒๔๘๖ (๒) ข้อหาตามมาตรา ๑๒๓ และ ๑๕๔ ที่จำเลยอ้างตนเป็นคนสนิทชิดชอบกับเจ้าพนักงานเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นให้พ้นอาญานั้น แม้จำเลยเอาเงินจากนายอ่องเพื่อช่วยนายอ่องเจ้าพนักงานจึงให้คู่แก่นายอ่อง และให้โทษจำเลยนั้น ศาลฎีกาเห็นว่าโจทก์ไม่ใช่ผู้เสียหาย ไม่มีอำนาจฟ้อง (๓) ข้อหาตามมาตรา ๒๗๐ ซึ่งจำเลยที่ ๑ รายงานว่าโจทก์ลอบพินนายน้อย จำเลยจึงแจ้งให้ตำรวจจับเพื่อจัดการต่อไปนั้น เป็นเรื่องจำเลยรายงานตามหน้าที่ ส่วนการจัดการอย่างไรต่อไปเป็นเรื่องของตำรวจ จะเอาผิดตามมาตรา ๒๗๐ ไม่ได้ ศาลฎีกาขออธิบายว่า ถ้าเป็นการนี้ที่ใหญ่ในสภาพว่าเจ้าพนักงานจะต้องรับจับทันทีที่ไม่มีเวลาสอบสวนหรือสืบสวนอาคัตมีผิดตามมาตรา ๒๗๐ ได้ หากเจ้าพนักงานอาคัตมีเวลาจัดการสอบสวน

หรือสืบสวนให้ได้ความว่าควนจับกุม ก็หาใช่ความผิดของผู้ร้องเรียนไม่ (๔) ข้อหาตามมาตรา ๓๐ โจทก์กล่าวในฟ้องว่า ถ้าทางการบอกให้จำเลยเกณฑ์ราษฎร ไปทำถนนที่กญาจนบุรี เมื่อไร จำเลยจะเกณฑ์โจทก์ทุกครั้ง เพื่อให้เป็นไข้ตาย สาลดีกาเห็นว่า การแสดงอาคัตมาตร้ายตามมาตรา ๓๐ จะต้องเป็นการแสดงอาคัตจะก่อการร้ายให้แก่ผู้อื่นชนิดจะก่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน คือทางอาญานั้นเองดังจะเห็นได้จากตอนท้ายของมาตรานี้ คดีจึงไม่มีมูลความผิดตามมาตรา ๓๐.

องค์คณะ

จำรูญ โปษยานนท์ · เคลื่อน อิสระภักดี · เยี่ยม เลขานุชธัมวิทักษ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/95/2487>